

Mấy ngày qua,
Tôi viết bài “*trôi theo dòng đời xuôi ngược*”.
Có chút sai, có chút bi quan, có chút hờn dỗi,
vì lúc ấy tôi tưởng bầu trời
chỉ còn lại vài gang tay.

Khi tự nhốt mình dưới đáy giếng sâu,
người ta chỉ thấy đời qua một màn tối,
lặng lẽ, chật chội, và buồn tênh.
Tôi đã quên rằng
ngay cả trong bóng đêm
vẫn có một vì sao chờ được nhìn thấy.

Nhưng hôm nay,
tôi không còn thờ than hay trách móc.
Vì đáy giếng tối cũng là nơi
người ta nhìn thấy ánh sáng đầu tiên lóe lên.
Chỉ cần còn hy vọng, còn niềm tin,
thì phía trên kia vẫn là một bầu trời rộng mở:
có gió lộng ru ngày mỗi mệt,
có mặt trời hong ấm nỗi cô đơn,
và có tiếng chim gọi tên tôi
như gọi một người vừa trở lại
với chính mình.

Giờ tôi hiểu,
không ai sinh ra để lạc lõng mãi.
Vì thế, tôi muốn nói với thế hệ sau:
các cháu sẽ không phải lưu lạc như ông.
Ông sẽ kể cho tụi nhỏ nghe
về cái đẹp hiền lành của quê mình,
về sự vững chãi của dân tộc,
về hồn thiêng sông núi
đã ôm lấy người Việt
từ thuở nào rất xa.

Và tôi tin,
một ngày nào đó,
tụi nhỏ sẽ đứng trên mảnh đất này
vững vàng hơn tôi ngày trước.
Tụi nó sẽ không rời quê vì sợ nghèo,
mà đi vì muốn biết
thế giới rộng đến đâu.
Và khi quay về,
tụi nó sẽ không lạc nhịp như tôi,
vì quê hương sẽ dang tay đón tụi nó,
như cây luôn chừa chỗ
cho lá non mọc lại sau mùa gió bão.

Tôi tin,
tụi nhỏ sẽ giữ được
những điều tôi từng đánh rơi:
một câu chào buổi sáng,
một bữa cơm có tiếng cười,
một góc nhà để nhớ, để thương.
Tụi nó sẽ thương quê
mà không cần phải mất quê mới hiểu.

Tôi tin,
tụi nhỏ sẽ lớn lên giữa hai nền trời
mà trái tim vẫn còn nguyên vẹn.
Tụi nó sẽ nói hai, ba thứ tiếng
mà không thấy tiếng nào lạc giọng.
Tụi nó sẽ có hai nơi để thương,
và cả hai đều gọi tụi nó
bằng đúng cái tên thân quen của mình.

Tôi tin,
tụi nhỏ sẽ không sống như cái bóng.
Tụi nó sẽ biết dừng lại đúng lúc,
biết chọn, biết giữ,
biết dựng một mái nhà
không cần lớn, chỉ cần ấm,
trên chính mảnh đất
nơi tụi nó gieo yêu thương.

Tôi tin,
tụi nhỏ sẽ không hỏi
“*mình thuộc về đâu*” như tôi từng hỏi,
vì tụi nó sẽ thuộc về
nơi tụi nó sống tử tế mỗi ngày.
Và nơi đó có thể là quê nhà,
có thể là xứ người,
hoặc có thể là cả hai
trong cùng một nhịp tim.

Và tôi tin,
những điều tôi chưa kịp làm hôm nay,
tụi nhỏ sẽ thay tôi làm tốt hơn ngày mai.
Cho tụi nó. Cho tôi.
Và cho đất nước này —
một ngày mai sáng hơn,
hiền hơn,
và nhiều yêu thương hơn.

